

שְׁנֵי אֲחִים

אי-שם בכפר רחוק חיו לפני שנים רבות שני אחים. אביהם הוריש חֶלְקֵת שָׂדֶה לכל אחד, והם עָבְדוּ את האדמה. האחים שָׁתְלוּ בין שתי חֶלְקוֹת השדה בְּצָלִים של חָצֵב, כדי שתהיה שם גֶּדֶר של חֲצָבִים פורחים. השורשים של החצב עמוקים וחזקים, העָלִים שלו רחבים ועבים, וגִבְעוֹלָיו גבוהים וזקופים כעמודי גֶּדֶר.

האח הַבְּכוֹר היה נְנוֹק, לא הייתה לו אישה, ולא היו לו בנים. האח הצעיר היה נְשׁוּי, והיו לו שלושה ילדים קטנים. היחסים בין האחים היו של שְׁלוֹם ושל אֶחְוָה.

לילה אחד נִדְדָה שְׁנֵתוֹ של האח הַבְּכוֹר, והוא חָשַׁב בלבו: "לאֲחֵי הצעיר יש משפחה גדולה, ועליו לְפָרֵנס אישה וילדים, עליו לדאוג לבגדיהם ולחינוכם, ואילו אני יחידי, עליי לדאוג רק לעצמי. זה לא הוֹגֵן שהשדות שלנו שְׁוּיִם בגוֹדְלָם! אחי הצעיר זקוק לשָׂדֶה גדול יותר מהשדה שלי." יצא האח הַבְּכוֹר בַּחֲשֵׁכָה, עָקַר את צְמַחֵי הַחָצֵב וּשְׁתַל את הבצלים בתוך החֶלְקָה שלו, וכך הוא הִגְדִיל את השָׂדֶה של אחיו הצעיר.

באותו הלילה נִדְדָה גם שְׁנֵת האח הצעיר, והוא חָשַׁב: "לי יש בנים שִׁדְאָגוּ לי לְעֵת זְקֵנָה, אבל אחי הַבְּכוֹר נְנוֹק ובודד. מי ידאג לו כשהוא יהיה זָקֵן? זה לא הוֹגֵן שהשדות שלנו שְׁוּיִם בגודלם, הרי הוא צריך לחסוך ליְמֵי זְקֵנָה!" יצא האח הצעיר בַּחֲשֵׁכָה, עָקַר את צְמַחֵי החצב וּשְׁתַל את הבצלים הַרְחֵק בתוך החֶלְקָה שלו, וכך הוא הִגְדִיל את השָׂדֶה של אחיו הַבְּכוֹר.

למחרת בבוקר יצאו שני האחים לעבודה, והִנִּיחַ השדות שווים בגודלם! התפלאו שניהם מאוד, אך לא אמרו דבר. כלילה הבא קמו השניים לעשות שוב פְּמַעֲשֵׂה הלילה הקודם – להגדיל איש את חלקת אחיו – ופתאום הם נִפְגְּשׁוּ באמצע הדרך. הַתְּרַגְּשׁוּ האחים, הִבִּיטוּ זה בזה, ולא אמרו דבר. הם הִנִּיחוּ את הבצלים במקום שבו הם נפגשו, וחזרו איש לביתו. וכך מדי שנה, מִזְדַּקֵּף גבעול החָצֵב ומוציא פרחים לבנים, סְמָל הַאֲהָבָה, הִרְעוּת וְהִדְיֻדוּת בין אח לאח ובין אדם לאדם.